

VERAN U SLUŽBI

VERAN U SLUŽBI

Ohrabrenje za one koji rade iza scene

Rič Čejfin (Rich Chaffin)

Copyright © 2015 Rich Chaffin

Sa dozvolom autora. Sva Prava Zadržana.

Odgovorni za Srbiju: Calvary Chapel Subotica

Naziv originala: Faithful Service

Prevod: Zorica Radisavljević

Lektorisali: Zoltan Guljaš, Biljana Dolić

calvarychapel.org.rs 2016

Ova knjiga je besplatna!

SADRŽAJ

1. poglavlje - Veran	5
2. poglavlje - Prilika	16
3. poglavlje - Šta god da ti Isus kaže	25
4. poglavlje - Kopanje jama	34
5. poglavlje - Pisma od mog pastora	43
6. poglavlje - Veran u malom	52
7. poglavlje - Bog neće zaboraviti	60

Veran

Stvari ne idu uvek onako kako mi to želimo. Doneo si čvrstu odluku da uradiš pravu stvar, ali si iz nekog razloga, gledajući rezultate svoje odluke, ostao zbunjen i frustriran. Da li ćeš ostati veran? Ili će ti u teškim vremenima kompromis izgledati kao pravo rešenje?

Šta se dešava kada me ljudi kojima služim ne poštuju, kada me uzimaju zdravo za gotovo? Ili, šta ću da uradim kada sam suočen sa bolnim osećanjem da mene i ostale koji služe, koriste oni koji imaju autoritet nad nama, iskorištavajući našu predanost i srce da služimo?

Poruka ove knjige namenjena je onima koji žele da budu verni. Počeo si dobro a hoćeš tako i da završiš. Ali si takođe veoma svestan realnosti života u službi. Čini ti se da niko ne ceni to što radiš. Zapravo, uglavnom ni ne primećuju tvoj trud. Ostani veran.

Poslovice 20:6

“Najviše ljudi hvali se svojom dobrotom; ali ko će naći čoveka istinitog?”

Poslovice 25:19

“Uzdanje je u nevernika u nevolji zub slomljen i noga uganuta.”

Solomon, najmudriji čovek koji je ikada živio, kralj koga je Bog postavio nad Njegovim narodom bio je odgovoran za upravljanje Božjim kraljevstvom na zemlji. Bili su mu potrebni mnogi pomoćnici, nadzornici i vođe da rade u Božjem kraljevstvu. Bez obzira koliko je bio mudar, nedostajali su mu verni ljudi.

Nije mu nedostajalo onih koji su se dokazivali svojim dostignućima i darovima. Bilo je mnogo onih koji su govorili o sopstvenoj vrednosti. Međutim, verni ljudi bili su retka roba. Upoznat sa njihovim bogatim biografijama, Solomon je polagao veliku nadu u njih, ali kada je rad počeo ili su se pojavile teškoće bio je krajnje razočaran njihovim ponašanjem.

U odnosu na poslednjih 3.000 godina koliko je prošlo od kada je Solomon napisao knjigu Poslovice, ljudi se nisu mnogo promenili. Vernost je retka roba. To je kvalitet koji vođe traže kod onih koje treba da podignu za službu. U ovoj knjizi ćemo nastojati da prepoznamo neke od izazova koji se tiču vernosti kao i neka ohrabrenja koja možemo da sledimo u našim životima.

Da bismo mogli da je razumemo, počnimo sa jednostavnom analizom reči “veran” (eng. faithful). Engleska reč vernost “faithfulness” sastoji se iz dve veoma religiozne reči, “vera” (eng. faith), i veoma obične reči (eng. full) “pun”. Tako reč veran (eng.

faithful) u engleskom jeziku ukazuje na osobu koja je puna vere. To je u nekom smislu tačno. Ova reč se koristi u Bibliji da opiše one koji su puni vere, koji se pouzdaju u Boga i veruju Mu. Ali postoji još jedan izvanredan način na koji se koristi ta reč.

Iznenadujuće, ova reč se takođe koristi kao vera, poverenje ili pouzdanje koje Bog ima u nas. Ali to baš ne zvuči dobro. Čak i u našem najboljem danu smatrali bismo da je bilo kakvo Božje poverenje u nas potpuno neopravdano. On je onaj koji je pouzdan i veran. Ipak, postoji nekoliko likova, i u Starom i u Novom Zavetu koje zovemo “verni”. Bog im je rekao šta da rade i oni su to uradili.

Isus je ohrabrivao svoje učenike da žive u nadi da će jednog dana čuti reči svog Gospodara: “Dobro urađen posao slugo dobri i verni”. Kako se poslednji put približavao Jerusalimu tokom svoje zemaljske službe, uzbuđenje se osećalo u vazduhu. Uskoro, krenuvši od Maslinske gore, Isus će na magarcu trijumfalno ući u grad, gde će ga narod najaviti kao svog Mesiju i Spasitelja.

Među ljudima, pa čak i među Isusovim učenicima vladalo je pogrešno shvatanje prirode Njegovog carstva i kako će ono biti utvrđeno. Mnogi su čekali trenutno izbavljenje od Rimske okupacije i utvrđivanje slobodne Jevrejske države. Ali je Isusa čekao krst, da na svom telu ponese grehe sveta da bi zaista mogao da utvrdi Božje carstvo u srcima ljudi.

To je bilo onda kada je Isus govorio o onome što se uobičajeno naziva parabola o talantima. Ova parabola zabeležena je u evanđelju po Mateju 25:14-30. Glavna poenta parabole je da gospodar odlazi, ali će se vratiti da izmiri račune sa onima kojima je poverio svoja sredstva i ovlašćenja. Gospodar je očekivao da ostvare profit. Slugama je obezbedio potrebna sredstva i od njih je očekivao da budu verni. Poverio im je svoju imovinu. Od trojice slugu u paraboli, dvojica su pohvaljena rečima: "Dobro urađeno, dobri i verni slugo!" Treći sluga je osuđen. Razlika je bila u vernosti.

Isus je ispričao priču kako bi razjasnio pogrešno razumevanje koje se tiče prirode uspostavljanja Njegovog carstva. Međutim, parabola nam govori više od toga. Isus je naglasio da je imao poverenja u svoje sluge. On će "otići" i očekuje da njegove sluge budu verne. Oni će biti nadzornici. Dao im je svoju imovinu na raspolaganje i očekuje da verno upravljaju njome.

U paraboli jedan od slugu se pokazao neveran. On je jednostavno zakopao ono što je primio. Kada se gospodar vratio i pitao ga šta je uradio, sluga je rekao da se plašio gospodara. On gospodara opisuje kao "tvrđog" i "strogog", i time krivicu svoje nevernosti prebacuje na njega. Njegov argument za nerad je bio njegov strah od gospodara. Gospodar je kriv što on ništa nije učinio. Isus u paraboli veoma jasno kaže da njegov argument nema smisla i da je to samo izgovor. On je s pravom osuđen, jer je bio neveran.

Neveran sluga nije shvatio neke osnovne stvari. Pre svega, on nije bio gospodar. Nije radio po svom nađenju već je ispunjavao želje svog gospodara. Drugo, imovina nije bila njegova. On je bio nadzornik. Imovinu je trebalo da vrati pravom vlasniku i njemu je bio odgovoran za stanje u koje je vraća. Treće, iako je imao uvida u gospodarevu narav “ti si tvrd čovek”, nije prepoznao njegovu neverovatnu velikodušnost. U Isusovoj priči, kada je gospodar svodio račune, sve sluge je nagradio duplo većom sumom od one za koju su bili odgovorni. Četvrto, neveran sluga nije shvatio u kakvom odnosu je bio sa svojim gospodarem. Kada se gospodar vratio on poziva verne sluge da “uđu u radost gospodara svog”. Koje sluge su u drevnim/starim vremenima (ili ako hoćete i u modernim vremenima) pozvane u radost svog gospodara? U parabolli Isus pravi preokret u odnosu gospodara i sluge. Prema Njegovim rećima, vernost u službi kulminira u deljenju bogatstva i slave gospodara - zajedno sa gospodarom.

Služeći Isusa otvaraju nam se ogromne mogućnosti. On je neverovatno velikodušan poverivši nam svoje resurse. On ima mnogo stvorenja koja nas nadmašuju u snazi, slavi, lepoti, pa opet, brigu o njegovom kraljevstvu na zemlji On je prvenstveno dao nama. Bog veruje u tebe i poziva te da Mu služiš.

Treba da izbegnemo pravljenje istih grešaka koje je pravio neveran sluga. Na prvi pogled, ove ideje se čine toliko osnovnim da

baš niko ne bi mogao da ih zanemari ili da ne uspe da ih primeni. Pa ipak, Isus nam je dao ovu parabolu da nas upozori na opasnosti s kojima se suočavamo.

Mnogo puta sluge zaborave da su zapravo samo sluge. Postali smo posvećeni našim službama. Vidimo njihov značaj i potencijal. Želimo da rastu. Ponekad im se toliko posvetimo da počinjemo o njima da razmišljamo kao o “našim” službama. Iako je važno imati osećaj da nam nešto pripada, to ne bi trebalo da ide na račun toga da ne prepoznamo pravog vlasnika.

Bog zna kako da nas podseti da služba zaista pripada Njemu. Postoji stara poslovice: “Znaš da si sluga po tome kako reaguješ na to kada te neko tretira kao slugu.” Većinu vremena naša služba Isusu uključuje služenje Njegovim ljudima. Većinu vremena Božji ljudi su puni ohrabrenja i podržavaju nas. Ali kada naše razmišljanje počinje da zastranjuje, Bog će nam poslati ljude koji nas zaista tretiraju kao svoje sluge. Možemo postati ogorčeni i veoma ljuti kada nas uzimaju zdravo za gotovo ili kad nam se obraćaju s visine. Zapravo, ovo je samo poziv za buđenje. Čiji si ti sluga? Šta zaista radiš? Da li je to zbog Isusa ili zbog tebe?

Mi imamo Gospodara i On nam je rekao šta da radimo. Isus nije mogao biti jasniji u objašnjavanju prirode Njegovog kraljevstva.

Marko 9:35

“Tad on sede, dozva dvanaestoricu, i reče im: Ko hoće da bude prvi, neka bude od sviju poslednji i svima sluga.”

Marko 10:42-45

“Isus ih dozva, i reče im: Vi znate da poglavari narodni gospodare nad narodima i da velikaši njihovi vladaju njima. Među vama neće biti tako, nego ko hoće da bude velik među vama, taj da vam služi, i ko hoće da bude prvi među vama, da bude svima sluga. Jer Sin čovečji nije došao da mu služe, nego da služi, i da da život svoj u otkup za mnoge.”

Isus nije došao da mu služe nego da služi. Služba nije put da postanemo veliki. Služba je ta veličina. Biti poslednji i najmanji je biti prvi i najbolji. Ponekad, nadmetanje za finansije iz crkvenog budžeta ili za dodelu sredstava ili za vreme u kojem će nam biti na raspolaganju višenamenska prostorija može da otkrije da smo potpuno zaboravili šta je Isus rekao. Zaboravljamo da smo mi ti koji služimo. Tražimo da se stvari odvijaju na naš način i insistiramo da druge službe naprave mesta za našu. Zaboravljamo da imamo gospodara i da činimo Njegovu volju.

Dakle, pitanje je, “Šta mi moj gospodar govori da uradim?” Više ne treba da se obazirem na misli kao: “Ko si ti da mi kažeš da uradim to?” ili “Ako želiš da to bude urađeno, zašto ne uradiš sam!” ili “Ne plaćáš me dovoljno da radim to!”

Ustvari, ja sam dovoljno plaćen da radim to. Dok je neveran sluga propustio da prepozna velikodušnost svog gospodara, mi ne bi trebali. Bićemo nagrađeni kada se On vrati. Ponekad naša vernost može biti izazvana našim okolnostima za koje smatramo da su nepravedne ili nam teško padaju postupci onih koji imaju autoritet nad nama. Saznanje da ćemo jednog dana odgovarati svom gospodaru koji nam je toliko mnogo poverio, može nam pomoći da prevaziđemo ove poteškoće. Uskoro dolazi dan kada ćemo Ga videti. Želimo da čujemo te reči: “Dobro urađeno slugo dobri i verni.”

Na kraju krajeva, naša služba treba da se zasniva na tome da provodimo vreme sa Isusom. U konačnoj analizi, neveran sluga je bio neveran zato što nije pridavao značaj svom gospodaru. On se fokusirao na sebe i na to kako će služba da utiče na njega. Možemo biti drugačiji od nevernog sluge tako što ćemo se fokusirati na Isusa u svemu šta radimo.

Sećaš se samog kraja života Jovana Krstitelja? Bio je u zatvoru jer se zauzeo za ono što je ispravno. Bog ga je pozvao da pripravi put za Gospoda. Rukovodstvo nacije, i političko, i duhovno, bilo je korumpirano. Jovan je bio veran, zauzeo je stav koji je bio u suprotnosti sa oba vođstva. Njegov izbor je bio težak i bolan i ne bez posledica. Herod ga je poslao u zatvor jer ga je Jovan s pravom prozvao zbog njegovog nemoralnog odnosa sa Herodiadom, ženom njegovog brata.

Tu u zatvoru, Jovan se borio da se seti ko je Isus zapravo i kakav je njihov odnos. On je poslan da bude sluga Gospodnji. I on je bio veran. Međutim, stvari su bile loše i Jovan je bio zbunjen. Poslao je svoja dva učenika do Isusa da ga pitaju da li je On stvarno taj ili treba drugoga da čekaju. Isusov odgovor je kulminirao u izjavi “Blažen onaj kome ja ne budem povod spoticanja.”

Vernost nas ne čini imunim na teškoće. Verno služenje nas može odvesti u nevolje koje nas mogu zbuniti. To se izgleda dešavalo Jovanu. Možda se i tebi desilo. Kažeš, “Gospode, uradio sam sve što si mi rekao i sada su ovi ljudi u vlasti protiv mene,” ili “Bio sam veran a služba mi je sve manja! Gde si?”

Treba da se podsetimo da neveran sluga nije prepoznao prirodu svog odnosa sa gospodarom. Mislio je da je njegov gospodar tvrd. Nije imao pojma o budućnosti koju je gospodar pripremio za nas. Isus je rekao da kada su računi bili svedeni, gospodar je pozvao verne sluge da uđu u njegovu radost. Odnos sluge i gospodara je bio izmenjen. Rezultat njihove verne službe bila je radosna budućnost sa svojim gospodarem.

U svojoj zatvorskoj ćeliji, činilo se da je Jovan Krstitelj došao do ivice potpune obeshrabrenosti. Bio je na mračnom i usamljenom mestu pitajući se da li ga je Isus zaboravio. Srećom, u potrazi za odgovorima okrenuo se Isusu. Nije mu bilo lako da primi ovakav odgovor: “Nemoj da ti ja budem povod spoticanja.” Isus je ohrabrivao

Jovana da Mu veruje, i u suštini mu je rekao: “Izdrži. Ne dopusti da te ove okolnosti uznemire. Uskoro ćeš videti da je vredelo da prođeš kroz sve ovo.” Oni koji se ne spotaknu o Isusa uvek su blagosloveni.

Nedugo nakon što su sluge prenele Jovanu Isusovu poruku, došao je dželat i odveo Jovana iz ćelije. Mogu da zamislim kako ga vode do mesta pogubljenja, ruke su mu vezane iza leđa, a onda su ga gurnuli na kolena. Dok mu je dželat gurao glavu na panj, da li je Jovan osećao kako mu drvo pritiska lice? Pitam se o čemu je razmišljao. Možda su mu Isusove reči donele utehu. Možda se molio: “Gospode, ni ovo me neće pokolebati. Ne razumem ovo, ali te volim i verujem ti.” I odrubili su mu glavu.

I onda je otvorio oči. Tamo je bio Avram. Bili su tamo i Mojsije i David. I Danijel. Završio je trku. Sada je sve imalo smisla. Svi su slavili njegov pobednički završetak. On je prebrodio sve i bio je jedan od heroja vere. Dok se Isus ne vrati, verne sluge će nalaziti ohrabrenje u Jovanovoj priči. Nije posustao ni u trenutku kada mu je vera bila poljuljana. Jovan je iskusio ono što neveran sluga, lik u parabolji koju je Isus ispričao, nikada neće znati. Vredelo je. Vredi biti veran.

Mi smo Isusove sluge, služimo da mu udovoljimo. Povereni su nam njegovi resursi da bi izvršili Njegovu volju. Velikodušno će nas nagraditi za našu vernu službu. Na kraju krajeva, mi smo Njegova usvojena deca koja su postala deo Njegove porodice. Mi smo Njegovi

prijatelji za koje je On položio život. Odvešće nas kući i bićemo sa Njim zauvek.

Prilika

Sposobnost da prepoznamo prilike u kojima možemo da služimo je jedna od neophodnih komponenti vernosti. Pa opet, često ne vidimo potrebe koje Bog želi da susretnemo. Ili, vidimo nešto ali ne shvatimo da nas Bog zove da ispunimo tu potrebu.

Solomon kaže u Poslovicama 17,24

“Razuman ima pred očima mudrost, a luđakove oči lutaju do na kraj zemlje. “

Prema Solomonu, mudrost nam nije daleka, šta više, veoma nam je blizu. Međutim, ludak ne može da nađe mudrost. Njegove oči gledaju do na kraj zemlje. On mašta o nečemu dalekom. Kako je tragično da ne prepoznaje ono što mu je ispred nosa.

To može da se odnosi i na nas; da li mi prepoznamo naše prilike? Ako se fokusiram na neku službu u daljoj budućnosti, najverovatnije ću biti slep za ono što mi se nalazi ispred nosa. Možemo se toliko fokusirati na ono što bi mogli da uradimo jednoga dana, da budemo preokupirani sa tim “jednoga dana”, da zaboravimo na danas. Treba nam mudrost od Gospoda da nam ne promakne ono na šta nas je Bog pozvao da radimo.

U Luki 10:25-37, čovek od zakona je došao Isusu i pitao ga šta treba da uradi da bi dobio život večni. Isus je odgovorio: "Šta je napisano u zakonu? Šta tamo čitaš?"

Čovek mu je odgovorio citirajući najveću zapovest da volimo Boga svim svojim srcem, svom dušom svojom, i svom snagom svojom i svim umom svojim, i bližnjega svoga kao samoga sebe. Onda mu je Isus rekao: "To čini i živećeš." A čovek, želeći da se opravda postavio je pitanje: "A ko je bližnji moj?"

Postavio je pogrešno pitanje. Znao je šta Božija reč kaže. On je taj koji je postavio dve najveće zapovesti, voli Boga i voli svog bližnjeg. Mnogo bolje pitanje bi bilo: "U svetlu onoga šta je Bog zapovedio, gde i na koji način da nađem snagu koja mi je potrebna da volim Boga i svog bližnjeg?" Isus je uvek spreman da nam otvori oči za potrebe oko nas, da nas ispuni svojom ljubavlju i da nam snagu da susretnemo te potrebe.

Čovek ne samo da je postavio pogrešno pitanje već je bilo i neiskreno. Kako je Luka istakao, postavio je pitanje da bi sebe opravdao. To bi bilo kao da je rekao: „Vidim da postoji potreba ali ne znam da li se od mene zahteva da ispunim tu potrebu, jer ne znam da li je ta osoba moj bližnji.“ Čovek mora da je bio osuđen Isusovim rečima. Dok je Isus govorio, možda se setio nekoliko prilika u kojima je ignorisao potrebu koja mu je bila ispred nosa. Znao je da je Božja

zapovest da voli svog bližnjeg. Ovaj čovek je izbegavao prilike da služi pod izgovorom "To nije moj bližnji."

Isus je odgovorio na njegovo pitanje u priči o dobrom Samarićaninu. On pravi kontrast u načinu na koji su tri čoveka odgovorila na istu situaciju. Svi su videli povređenog čoveka koji je ležao pored puta, ali mu je samo jedan od njih pomogao.

Iz parabole saznajemo da je čovek opljačkan, pretučen i ostavljen da umre - prilično užasna situacija. Leži na zemlji ranjen i krvav, u velikoj je potrebi.

Tuda prolazi sveštenik, vidi čoveka ali ne prepoznaje svoju priliku. Zatim dolazi Levit, vidi čoveka i ne prepoznaje svoju priliku. Onda Samarićanin prolazi, vidi čoveka, zaustavlja se i pomaže mu. Čovek od zakona je pitao: „Ko je moj bližnji?“ Isus u paraboli veoma jasno kaže da je svako ko je u potrebi tvoj bližnji. Mi samo treba da prepoznamo svoje prilike.

Očigledno je da su sveštenik i Levit imali izvrsnu priliku da pomognu nekome u potrebi. Isus čak opisuje i to da su videli čoveka i da su „prešli na drugu stranu.“ Problem nije bio u tome da nisu videli čoveka. Veoma dobro su ga videli. Oni samo nisu prepoznali svoju šansu da ispune jednu od najvećih Božjih zapovesti. Videli su, ali nisu prepoznali.

Ako gledamo, ali ne vidimo, onda nikada nećemo moći da budemo verni. Ovu scenu sam gledao iznova i iznova. Nekoliko godina sam bio domar u velikoj crkvi. Bog je dodirnuo mnoge živote kroz biblijske časove. Ljudi su videli da Bog radi i želeli su da budu deo toga. Ugovorili bi sastanak sa asistentom pastora i izrazili svoju želju da budu deo “službe.” Asistent pastora bi im rekao “Dođite sa mnom.” Odšetao bi do domara i pompezno najavio “Ovaj čovek želi da bude u službi. Stavi ga u službu!”

Očekivali su da će doći u pastorovu kancelariju, i totalno bi bili zabezegnuti kad su se našli u domarovoj “kancelariji”. Ponekad bi govorili o svojoj žarkoj želji da služe. Uglavnom bih rekao “Dođite za mnom”, i dok smo šetali pitao bi ih o tome šta Isus radi u njihovim životima. Govorili bi mi o tome kako im je Isus promenio živote i kako žele da mu služe. Uvek je ohrabrujuće čuti da Isus radi u srcima ljudi. Odveo bi ih do radionice, uzeo metlu, veliku lopatu i kantu.

Odveo bih ih do ograđenog prostora iza crkve koji se prostirao na nekoliko stotina metara od odvodnog kanala uz ogradu. Vetar bi svo lišće naneo do ograde. Održavanje tog dela crkvenog imanja bila je beskrajna borba. Rekao bih: “Dobrodošli u službu. Izvoli metlu i lopatu i očisti oluk. Kada završiš, potraži me i pokazaću ti tvoj naredni zadatak.” Neki bi rekli: “Ovo nije ono na šta sam mislio.” Ohrabrio bi ih Isusovim rečima da je ovakav sluga najveći u Božjem kraljevstvu. Neki bi odgovorili: “Odlično. Potražiću te kada završim.”

U zavisnosti od toga koliko brzo bi radili, znao sam da im je potrebno oko sat - sat i po da završe posao. Uglavnom, otprilike nakon pola sata otišao bih da vidim kako napreduje novi pomoćnik u službi. Svaki put bih našao metlu, lopatu i kantu a od sluge ni traga. Šta se desilo sa vernošću? Često sam se pitao o čemu su razmišljali kada su odlučili da odustanu od službe. Da li je mislio da ga ne uzimamo za ozbiljno? Kada je rekao da želi da bude u službi, šta je zapravo mislio sa time? Da li je mislio da će učiti hiljade ljudi koje je sreo u glavnoj sali crkve? Zašto nije bio u stanju da prepozna ovu potrebu? Oluk je bio pun lišća i smeća koje je vetar naneo i morao je biti očišćen. Zašto odustati?

Kada je Isus oprao noge učenicima, on im je pokazao da je spreman da se ponizi i da uradi posao najnižeg sluge kada se za tim ukaže potreba. Dok im je prao noge, rekao im je da slede Njegov primer. Svi su primetili potrebu, ali nisu bili voljni da uvide da je možda Bog baš njih pozvao da susretnu tu potrebu. Isus je rekao da On kao Gospodar i Bog nije imao problem da susretne bilo koju potrebu, tako isto i oni trebaju da učine.

Sećam se da sam jednog ponedeljka ujutru rano stigao u crkvu uputivši se do domarovog ormara da pokupim potrebne stvari za rad. Neko me je čekao. Bio je uzbuđen ili nervozan, jer je skočio sa stolice dok sam prilazio. "Pođi sa mnom. Želim nešto da ti pokažem", zapovedio je.

Zajedno smo odšetali pored glavne sale. Došli smo napolje do sadiljke koja je takođe služila kao klupa. Bilo je nekoliko ovih spolja oko svetišta i često su korištene za vreme glavne službe kao dodatna sedišta. Pokazao je na ovu dvo-namensku sadiljku i uzviknuo, "Pogledaj ovo!" Odmah mi je bilo jasno na šta misli. Deo za sedenje ove sadiljke je bio prekriven ptičijim izmetom! Bilo je odvratno.

Čovek je izjavio: "Ja sam vratar ovde nedeljom. Juče su ljudi trebali sedišta, ali nisu mogli sesti ovde zbog ovog ptičijeg izmeta. Hteo sam da se postaram da ovo prvo vidiš ovoga jutra da bi to mogao očistiti." Bio sam zbunjen i pitao sam ga zašto to nije očistio juče kada je to primetio da bi ljudi mogli sesti tu. On je odgovorio: "Ja nisam domar. Ti si!" Pred njim je bila prilika da služi ali je on propustio. Smatrao je da to nije njegov posao. Uostalom, on je bio vratar. Nije mi smetalo da sredim taj nered. To je bio moj posao. Međutim, bilo je prekasno za one koji su mogli tu da sede u nedelju; i bilo je prekasno za mog prijatelja koji je mogao da pripremi mesto za one koji su došli da slušaju Božju reč, propustio je šansu da služi Gospodu i njegovim ljudima.

Postoje tri osnovna načina na koja ljudi reaguju na pružene prilike. Prvi je da uopšte ne prepoznaju priliku. U ovom slučaju, osoba nije zainteresovana. Nije sluga. Ništa ne bi uradili čak ni da ih zamole da nešto urade. Drugi odgovor možemo videti u osobi koja ne

prepoznaje priliku da služi, ali uradi nešto ako joj se kaže. Ako mu ne kažu, on ništa neće uraditi. On je „nazovi“ sluga, kojem su uvek potrebne smernice i nikada neće otići dalje od onoga što se od njega traži. Treći odgovor je najbolji. Ovo je osoba koja vidi potrebu i ispuni je. Ovo je primer koji nam je Isus dao. Dobra biblijska definicija sluge je neko ko vidi potrebu i susretne je.

Ljudi će veoma često videti potrebu i reći će: „Ne znam zašto ne urade nešto po tom pitanju.“ Ili: „Stvarno bi trebali da se pobrinu za ovu situaciju.“ Ili: „Stvarno treba da srede ovo!“ Da li bi ponovo pročitao ove izjave i stavio naglasak na „oni“? Kada sam započeo službu, pitao sam se: „Ko je ta magična grupa koja se zove „oni“? Mora da su veoma važni jer su odgovorni za sve potrebe koje postoje u crkvi. Onda sam otkrio predivnu istinu: Ja sam „oni“. Ja sam pozvan da susretnem potrebe. Kada nam Bog pokaže potrebu, najčešće smo mi ti koje zove da je i ispunimo ili da u najmanju ruku budemo deo rešenja.

Istina je da ja ne mogu da ispunim svaku potrebu na svetu. Nekada ova činjenica parališe ljude. Ne mogu da urade sve i onda ne urade ništa. U ovom slučaju, mudrost Solomonove poslovice nam je od velike pomoći. Bog ima nešto za mene i to se nalazi upravo ispred mene. Ne bi trebalo da gledam na potrebe koje su daleko, one koje nikako ne mogu da susretnem, one na koje me Bog nije pozvao da ih ispunim, dok hodam pored potrebe koja mi je pred nosom.

U Galaćanima 6:10 Pavle piše:

„Zato dakle dok priliku imamo, da činimo dobro svakome a osobito braći po veri.”

Nisam odgovoran za one prilike koje nemam. Ovo je neverovatno oslobađajuća činjenica. Ne mogu sve da radim. Pošto nisam pozvan da radim sve, nemam težak teret na sebi. Niti sam preplavljen ogromnim poslom koji treba da se uradi u svetu. Svakog dana mogu da uradim ono na čega me je Isus pozvao da uradim.

Seti se obnavljanja zidova Jerusalima, Nehemija je rasporedio posao na više porodica. Ni jedna osoba ili porodica nije bila odgovorna za ceo zid. Posmatrajući ceo projekat, ljudi su postali obeshrabreni. Projekat je izgledao tako velik i delovao je obeshrabrujuće, bilo je previše neprijatelja i prepreka. Da li se i ti sada suočavaš sa tim? Mnogo toga treba da se uradi a samo je nekolicina posvećena zadatku. Nameće se saznanje da ti ne možeš sve da uradiš.

Nehemija je svakoj porodici dao priliku da učestvuje u izgradnji. Oni će biti odgovorni samo za njihov deo zida. Ključ svega je da im je Nehemija rekao i oni su znali koji je njihov deo u svemu. Ako bi svaka porodica verno uradila ono što im je povereno, zid bi bio završen. Bio je završen u rekordnom vremenu.

Na isti način, Pavle kaže da će mi Bog pružati prilike. Neverovatna privilegija je biti deo onoga što Isus radi. Naš svet je u velikom problemu i potreban mu je Božji rad. Potrebe su ogromne ali Bog će mi pokazati prilike u kojima mogu da činim dobro. Dobio sam priliku da budem deo Njegovog velikog plana. To važi i za tebe.

Dok nastavljaš da služiš Isusa, traži od njega da ti otvori oči za potrebe koje su ispred tebe. Budi pažljiv da te ne preokupiraju one stvari koje se tebe ne tiču. Budi veran u tome da ispuniš potrebe koje je Isus tebi pokazao. On će te voditi. Pokazaće ti neki nered koji treba očistiti. Seti se, ti si "oni". Veran sluga je onaj koji vidi potrebu i tu potrebu ispuni.

Šta god da ti Isus kaže

U Novom Zavetu naša služba Isusu upoređena je sa nekoliko različitih zanimanja: ribar, poljoprivrednik, graditelj, pastir, nadzornik itd. Ribar lovi ribu. Poljoprivrednik obrađuje zemlju. Graditelji grade. Pastiri čuvaju stada. Ali šta je sa nadzornikom? Vrlo jednostavno, nadzornik radi ono što mu se kaže. Da bi nadzornik bio uspešan, mora da bude veran svom gospodaru.

Pavle piše u 1. Korinćanima 4,2

„Od nastojnika se traži da je veran.”

Vernost nije opcija, to je uslov. Od svih kvaliteta za nadzornika najvažnije je da bude veran. Dozvolite mi da vas podsetim detalja u vezi prvog čuda koje je Isus napravio, jer je to možda najjednostavnija slika vernosti koju vidimo u Bibliji.

Isus i Njegovi učenici su bili pozvani na svadbu. Takođe, tamo je bila i Marija, Isusova majka. Svadba je bila u Kani Galilejskoj, nedaleko od Nazareta. Očigledno je da je Marija dobro poznavala domaćine jer su je odmah obavestili kada je pri prijemu gostiju nešto krenulo kako ne treba.

Priča o čudu pretvaranja vode u vino je veoma poznata, ali to što nam je priča poznata ne treba da ublaži naš pogled na dramu koja se tamo odvijala. U mnogim kulturama, jedno od najvažnijih stvari je da se drugima pokaže gostoprimstvo. Kada nekome ne bi ukazali gostoprimstvo to bi bio znak nepoštovanja i to bi donelo veliku sramotu porodici.

Venčanja su velika radost za mladence i njihove porodice, ali takođe mogu biti i izvor velikog stresa, bez obzira što sve protiče u najboljem redu. Na svadbi u Kani dogodila se nezamisliva stvar domaćinima je ponestalo vina. Uskoro neće imati šta da posluže gostima. One koji su to znali mora da je uhvatila ogromna panika. „Šta da radimo?“ „Šta da kažemo?“ „Nemamo rešenje!“

Marija je obavestila Isusa o onome što se dešava. Možda nešto nije bilo u redu u njenom srcu kada je Isus nežno ukorio rečima: „Ženo, šta ja imam sa tobom. Moj čas još nije došao.“ On će postupati prema pravilima i u vreme koje Njegov Nebeski Otac odredi, a ne prema nečijim drugim uslovima, čak ni po uputstvima njegove majke.

Ali Marija je znala da bi Isus pomogao, pa je otišla da potraži neke slugu. Njene reči su im prenele najjednostavniju i najdirektniju izjavu o službi koja je ikad bila izgovorena. Rekla je: „Radite sve što vam kaže.“ Savršen savet. Često službu iskomplikujemo, ali ona je vrlo jednostavna. Biti veran toj izjavi je ustvari ono što znači biti nadzornik.

Nekoliko važnih istina su obuhvaćene u zapovedi: „Radite sve što vam kaže.“ Prvo, Isus ima plan. Drugo, Isus je voljan da bude deo tog plana. Treće, Isus će kroz sluge ostvariti svoj plan. Četvrto, sluge treba da budu u odnosu sa Isusom da bi mogle čuti njegov glas i saznati njegov plan. Svaka od ovih istina je važna na svoj način i vredne su našeg razmatranja, ali u ovom slučaju, usredsredimo se na koncept vernosti. Šta bi Isus zapovedio ovim slugama da urade? I da li će oni to uraditi?

Setite se, potrebno im je još vina. Poslužili su svo vino i ništa im više nije ostalo. Na pomolu su velika sramota i opšta panika. Iza scene, siguran sam da je neko krivio nekog drugog i da je neko bio okrivljen. Nivo stresa raste i ostalo je još malo vremena do potpune katastrofe. Onda Marija reče slugama: „Uradite sve što vam kaže.“ Sluge su pogledale Isusa i on im je pokazao šest kamenih posuda koje su korišćene za ceremoniju očišćenja. „Napunite te posude vodom,“ zapovedio im je. Potreba je za vinom, ne za vodom. Zapazi da im je Isus zapovedio da urade nešto što ih neće izvući iz nevolje. Pitam se da li je neki od slugu bio iskušen da kaže nešto kao: „Šališ se? Nemamo vremena da se zamajavamo s tim! Treba nam vino, a ne voda.“

Ono što je Marija rekla je veoma jednostavno, ali može biti veoma teško da to i poslušamo. Isus nam može zapovediti nešto što nema nikakvog smisla. Da li ti je Isus zapovedio nešto što nema

nikakvog smisla? Da li si Ga poslušao? Ili, možemo doći sa našim planom, ali nas Isus vodi u drugom pravcu. Da li si ti došao sa svojim planom, a Isus te vodi u drugom pravcu? Ove situacije mogu biti poseban izazov kada smo pod velikim stresom ili stvari ne idu kako treba.

Tog dana sluge su trebale da naprave izbor. Bilo bi lako da se usprotive tome što im je Isus rekao da urade. Naglasili su da im je potrebno vino, a ne voda. Možda su bili u iskušenju da podsete Isusa da voda nije vino. Stvari su bile veoma hitne i nisu imali vremena za gubljenje. Mogli su da kažu, „Isuse hvala ti na predlogu ali ćemo uraditi nešto drugo.“ Ili su jednostavno i verno mogli da urade ono što im je rekao da urade.

Da dodamo, Isus je tražio od njih da urade nešto što je zahtevalo puno rada. Svaka od kamenih posuda primala je između 75 i 115 litara. Trebali su da donesu između 455 i 680 litara vode. Da li si ikada nosio kofu sa 20 litara vode? Koliko bi im trebalo da napune 680 litara. Da se podsetimo, tada nisu imali gradski vodovod. Nisu mogli uzeti crevo i napuniti posude. Najverovatnije bi vodu doneli sa bunara, bunar koji je nekoliko metara dubok. Podizali bi vodu iz bunara i nosili je do posuda. Koliko je udaljen bunar? I nakon teškog rada neće imati vino, samo puno vode. Čini se, puno rada koji ne vodi nikuda.

Da li si se ikada osećao da nikuda ne ideš iako si uradio baš ono što ti je Isus rekao? U ovakvim vremenima učimo šta zaista znači vernost. Lako je biti veran kada sam odmah nagrađen za ono što radim. Ali šta onda kada ono što radim nema vidljive veze sa pozitivnim ishodom koji očekujem da vidim? Šta onda kada me uloženi trud ne vodi napred, već iz moje perspektive čak izgleda kao da nazadujem? To je vreme kada učim da budem veran.

Znamo kako se priča završava. Znamo da je Isus spasio situaciju od katastrofe, ali ne zaboravite da sluge nisu znale kako će se stvari odvijati. Njihova poslušnost Isusu je divna ilustracija za nas koji treba da budemo verni. Služba zaista ne bi trebala da bude komplikovanija od: „Šta god vam Isus kaže, učinite to.“ Napunili su posude zato što im je On to rekao. Niko nikada nije pretvorio vodu u vino. To je nemoguće. Za to je potrebno čudo. Pa ipak, uradili su šta im je Isus rekao. Rezultate su ostavili Njemu.

Volim ove sluge. Oni su jedni od mojih ličnih heroja. Možda su se borili sa onim što im je Isus rekao. Možda i nisu. Biblija nam ne govori o tome. U nekom momentu nešto se u njima desilo i odlučili su da urade ono što im je Isus rekao. Ako pažljivo čitaš priču primetićeš detalj koji je Jovan istakao: napunili su posude do vrha. U nekom smislu sluge su rekle: „Isuse, Ti si nam to rekao. Ne razumem baš sve, ali ću da uradim. Sve do vrha!“

U Bibliji nećeš naći bolji primer ili sliku vernosti. Želim da te ohrabrim da budeš takav sluga koji kaže „sve do vrha“. Kada ti Isus da smernice ili ti jasno stavi do znanja šta želi da uradiš, budi veran. Sledi to. Da li znaš zašto su napunili posude sa vodom do vrha? Zato što ih drugačije ni ne možeš napuniti! Uradili su tačno ono šta im je Isus rekao i to *do kraja*.

Razmotrićemo ovo u više detalja u nekom drugom poglavlju, ali je važno spomenuti da su sluge završile sa onoliko vina koliko su imali vode. Ni više, ni manje. Zato je bilo veoma važno da napune posude sa vodom do vrha. Sećaš se Jeliseja, udovice i njenog sina? Jelisej im je rekao da sakupe posude. Udovica i njen sin su doneli puno posuda. Svaku praznu posudu koju su mogli naći doneli su Jeliseju. Desilo se čudo i sve te posude bile su ispunjene uljem! Poslušali su proroka i iskusili čudo srazmerno njihovoj veri. Zato treba da budemo sluge koje kažu „sve do vrha“. Nemoj svoju službu raditi polovično i sa pola srca. Znaj da Isus radi; On će učiniti nešto neverovatno, zato radi svoju službu „sve do vrha“.

Zamisli kako su ove sluge izgledale kada su završile posao. Da li su izgledali kao da su radili? Da li su ostali bez daha? Da li su bili znojavi? U mnogo slučajeva, kada je Isus činio čuda, iza scene si mogao naći umorne i znojave sluge. Da, Isus čini čuda, ali milošću Božjom dozvoljava nam da budemo deo toga! Da li si to ti? Niko osim tebe, onih sa kojima služiš i naravno Isusa, ne zna koliko mnogo

truda stoji iza scene. Na prvom mestu, to je bila Njegova ideja i ti si bio veran. Veliko je zadovoljstvo i radost umornih i znojavih slugu koji rade ono što im Isus kaže!

Ima još nešto što možemo naučiti iz njihovog iskustva jer im Isus daje još jednu zapovest. Ovu zapovest je mnogo teže poslušati. To ne bi bilo toliko fizički teško, ali je podrazumevalo mnogo veći korak vere. Isus im je naredio: “Zahvatite sad, i nosite trpezaru.” Ovo će biti problem. Još uvek nisu imali vino, već samo 6 kamenih posuda napunjenih vodom. Da, posude su bile napunjene do vrha, ali je to i dalje bila voda. Sav taj težak rad nije učinio čudo.

Još uvek im je bilo potrebno čudo i nije nam rečeno kada se to desilo. Da li se sva voda u šest posuda u trenutku pretvorila u vino? To bi bilo jako lako. Sluge bi iznale vino i dale bi ga poslužitelju.

Ili, da li se voda pretvorila u vino svaki put kada bi sluge zahvatile da odnesu gostima? Da li im je bilo potrebno još jedno čudo svaki put kada bi punili bokal? Biblija ne kaže kada se čudo dogodilo, i pošto sigurno ne možemo da znamo, imam svoje mišljenje o tome. U mom životu i po mom iskustvu čuda se dese onda kada su mi potrebna. To znači da nemam šest posuda punih vinom koje samo na mene čekaju da napunim bokal. Obično u rukama držim bokal pun vode i molim se “Isuse, uradio si ovo ranije, molim te učini to ponovo. Potrebno mi je novo čudo!” Iz mog iskustva u službi, ja sam stalno u potrazi za svežim iskustvom Isusove moći. Želim da te ohrabrim da

očekuješ da Isus blagoslovi tvoju poslušnost. Rekao ti je šta da radiš. Uradio si. Nastavi da istupaš u veri i On će nemoguće učiniti mogućim.

Iako ne znamo tačno kada se desilo, znamo da se desilo. Isus je pretvorio vodu u vino. Kada je glavni poslužitelj probao vino, bio je zadivljen kvalitetom i svima je to stavio do znanja. Nije bio zadivljen čudom, jer nije ni znao da se desilo. Možda nikada neće ni saznati koliko je cela svadba bila blizu katastrofe. Ali Jovan ističe da su sluge znale. Znale su šta je Isus učinio. Dok su ljudi uživali u vinu, verne sluge iza scene videle su Isusa kako izvodi svoje prvo čudo. Videle su da on može promeniti stvari od onoga što jesu u nešto sasvim novo.

Ovo je čest slučaj u službi. Mnogo je onih koji uživaju u čudu koje je Isus učinio, ali iza scene uglavnom stoji grupa slugu koje stoje u divljenju pred Isusom i onim šta je upravo uradio. Ove sluge znaju da su za dlaku izbegli katastrofu. Svesni su koliko im je Isus potreban da bi se desilo ono što se činilo nemogućim. Oni su doslovno videli Gospoda kako radi. Kao rezultat, njihova zahvalnost i svest o tome ko je Isus će rasti. Glavni poslužitelj je hvalio kvalitet vina, ali su sluge koje su znale šta se desilo slavile Onoga koji je vodu pretvorio u vino. Isusa često najdublje upoznajemo kroz službu.

Želim da ohrabrim vas koji radite iza scene. Možda je većina tvoje službe slična slugama u ovoj priči i uključuje stvari kao teške kamene posude za vodu i to da negde u pozadini vučeš kofe vode.

Možda si u stalnoj potrebi za čudima. Možda tvoj pastor i starešine za to nikada neće znati. Ali, ti ćeš znati. Šta god ti Isus kaže, uradi, uradi to “do vrha”. I videćeš Isusa.

Kopanje jama

“Jer misli moje nisu vaše misli, niti su vaši putevi moji putevi, veli Gospod; Nego koliko su nebesa više od zemlje, toliko su putevi moji viši od vaših puteva, i misli moje od vaših misli.”

Isaija 55:8-9

Da li Bog zaista mora da naglašava da su Njegovi putevi i misli daleko iznad naših? Da. Skloni smo da zaboravimo ovu najosnovniju istinu. Bog zna i početak i kraj. Mi ne znamo. Njegovi putevi i Njegove misli bazirane su na razumevanju stvari iznad našeg poimanja. Onda je za nas od životnog značaja da naučimo da budemo verni radeći sve što nam Bog kaže.

Seti se događaja kada je Isus pitao Filipa koliko će im hleba biti potrebno da nahrane mnoštvo ljudi. Isus ga je konkretno pitao gde mogu da kupe hleb. Filip je odmah napravio računicu i po njegovoj gruboj proceni došao je do iznosa koji je potreban da se podmire troškovi za hranu koja im je bila potrebna da nahrane mnoštvo ljudi. Filip je zaključio da je to nemoguće. Isus mu je to rekao da bi ga testirao, jer je znao šta će da uradi. Njemu nije bila potrebna Filipova računica, ali je želeo da Filip nauči veliku lekciju; Isus može da uradi bilo šta u bilo koje vreme, upotrebivši bilo šta ili

bilo koga, tako da bolje obrati pažnju na to što On kaže. Ponekad naše razumevanje stvari može biti najveći neprijatelj našoj vernosti.

Podsetiću vas na događaj iz istorije Izraela koji je zabeležen u 2. Kraljevima 7. poglavlje. Josafat, kralj Jude je bio dobar kralj. U jednom od njegovih žalosno pogrešnih pohoda sa Joramom vidimo jednu od velikih lekcija vernosti.

Josafat je živeo nakon što je Izrael bio podeljen na dva kraljevstva: Severno kraljevstvo Izrael i Južno kraljevstvo Juda. Kao kralju Jude, njegova najveća greška bila je zanesenost zlim severnim kraljevima. Provodio je mnogo vremena sa Ahabom i Jezaveljom. Čak je svog sina oženio jednom od kćeri Ahaba i Jezavelje, što je kasnije dovelo do velikog razaranja.

Josafat je i dalje bio zanesen Joramom, koji je nasledio svog oca Ahaba i preuzeo tron severnog kraljevstva. Izrael se odmetnuo od Gospoda i okrenuo idolima. Da bi privukao pažnju vođa i naroda Bog je dozvolio nevolje u njihovim životima. Moavski kralj se pobunio i nije više hteo da plaća porez severnom kraljevstvu Izraelu. Joram je odlučio da okupi vojsku i silom uguši pobunu koja je izbila zbog plaćanja poreza. Kontaktirao je paganskog kralja Edoma i on je pristao da mu se pridruži. Kralju Edoma nije smetalo da pošalje plaćenike da otimaju ratni plen. To nije bila njegova bitka, ali nije hteo da propusti priliku da pokupi plen.

Joram je kontaktirao Josafata, objasnio mu razlog prisustva plaćeničke vojske i pozvao ga da mu se pridruži u ovom poduhvatu. Neobjašnjivo, Josafat mu je odgovorio: „Íci ćemo, ja kao i ti, moj narod kao i tvoj narod, moji konji kao i tvoji konji.“ Dakle, pobožni kralj Josafat se udružio sa Joramom otpadničkim kraljem Izraela i paganskim kraljem Edoma. Ovaj bezbožnički savez je lekcija o tome šta ne treba da radimo. Ali, Bog će svakako da radi.

Sedam dana u zbrci, bila je realnost kojoj su se predali bez toga da su tražili Božju volju i pravac kojim da idu. Nije bilo vode. Nema vode za ljude. Nema vode za životinje. Otišli su predaleko da bi se sada vratili. Nisu imali dovoljno vode da se vrate na mesto na kojem su se poslednji put napojili. Bili su mrtvi na mestu na kom su stajali. Uzgred, ovo je kraj svakog otpadanja od Boga. To može da potraje sedam dana, sedam nedelja ili sedam godina, ali kraj puta je uvek gorak. Bili su na kraju tog puta. Kako to obično biva kod onih koji otpadaju, Joram je krivio Boga za njihovu nevolju i rekao: „Gospod pozva ova tri kralja da ih preda u ruke Moavaca.“

Ovo je momenat u kome dolazi do obrta u Josafatovom životu, kralja koji je tražio Boga (većinu vremena). Pitao je da li ima proroka među njima koji bi mogao tražiti reč od Boga. Po Božjoj zamisli sa njima je putovao prorok Jelisej. Nakon što ih je ukorio što su sklopili bezbožnički savez, preneo im je reč od Gospoda.

Jelisej im je rekao da iskopaju jame. Zapravo, rekao im je da u celoj dolini iskopaju jame. Rekao im je da čak iako ne vide kišu ili ne osete vetar, Bog će dolinu ispuniti vodom. I ne samo da će dolinu napuniti vodom, već će izručiti Moavce u njihove ruke. Poraziće svoje neprijatelje.

Prilično veliko obećanje, ali postoji jedan veliki problem: dehidrirali su, smrt im je kucala na vrata. Danima nisu naišli na izvor vode. Zalihe su im bile ograničene, brzo su se iscrpele i sada su bili blizu kraja. Bez dovoljno vode ostali su bez snage. Oslanjajući se na zdrav razum trebalo bi da čuvaju to malo snage što im je ostalo.

Umesto toga Bog ih zove na težak posao. Zapoveda im da rade sa ono malo zaliha vode i snage što im je ostalo.

Razmisli o ovome na trenutak. Da li si ikada kopao jamu? Da li si nekada proveo ceo dan kopajući jame? Kopanje jama spada u težak posao. To je mukotrpan, iscrpljujući i prljav posao. Bog im je zapovedio da u celoj dolini iskopaju jame.

Da li si ikada bio u pustinji? Da li si se ikada šetao po pustinji? Nema hlada, ne možeš se sakriti od vrućine. Osećaš kao da se pečeš u rerni, ni blag povetarac ne donosi olakšanje.

Hajde da spojimo ove dve slike i zamislimo kopanje jama u pustinji po ceo dan. Nije baš lak posao čak i kada smo u punoj snazi.

Ali to je tačno ono što je Bog zapovedio! Rade težak posao, a nigde hlada, paklena je vrućina, nemaju vode. Sve ovo zvuči kao recept za katastrofu. Već potpuno iscrpljeni štede vodu koju piju, a Bog ih zove da kopaju jame po užarenom suncu. Obećava im da će voda doći iako je neće videti da dolazi dok ne stigne.

Vernost je kada radiš ono što ti Bog kaže. Ako mi Bog kaže da nešto uradim, da li ću to uraditi? Kada razmišljamo o ovom događaju, čini se da im Bog zapoveda da urade nešto što će ih pre dovesti do smrti, a ne da će to biti način njihovog spasenja.

Ali, ovde je poenta poglavlja. Bog zna šta radi. On će nam reći šta da radimo. A mi ga poslušajmo. Možda uopšte nećemo razumeti, naš zdrav razum će biti u sukobu sa Božjom zapovešću.

Poslovice 3:5-6 kažu:

„Svim se srcem svojim uzdaj u Gospoda a na svoju misao nemoj se oslanjati. Poznaj ga na svim putevima svojim, i on će ti staze tvoje uravniti.“

Mi ne treba da zavisimo isključivo od našeg razumevanja stvari, već treba da gledamo na Boga. On će nam pojasniti kojim putem da idemo. Kada nam Bog zapovedi nešto što se kosi s našim razumom, da li ćemo poslušati? Da li ćemo biti verni da uradimo ono što Bog kaže iako to možda izgleda kao naš kraj.

Oni koji su čuli Jeliseja možda su bili iskušani da kažu „Mi kopamo sopstvene grobove. Voda se neće pojaviti u ovoj pustinji. Kako možemo da pristanemo na tako glupu ideju, a na kraju smo snaga i rezervi vode i neprijatelj nam se približava? Da kopamo jame? Totalno van pameti!“

Uvek će postojati borba u našem umu dok tražimo Božju volju. U Isaiji 55:8-9 Bog je naglasio koliko je beskrajn jaz između naših i Njegovih misli i puteva. Uglavnom nas očekuje borba na putu da premostimo taj jaz i uzdignemo naše živote da budu u skladu sa onim kuda Bog želi da idemo. Božje stvari su ludost našem prirodnom umu i to je nešto što treba da prihvatimo ako želimo da budemo verni Božijim zapovestima u našem životu. Bićemo u iskušenju da analiziramo i kritikujemo ono što Bog kaže, kao da mi zapravo znamo šta se dešava.

Ali ne znamo! Hvala Bogu što On zna.

Oni koji su bili u pustinji, tog dana su imali izbor: da urade ono što Bog kaže ili ne. U ovom slučaju su poslušali. Počeli su da kopaju. Kopanje u čvrstom, suvom tlu pustinje. Kopanje u nadi ili kopanje bez nade, ali kopanje u poslušnosti. Oči ih peku od znoja, na horizontu nema oblaka ni na vidiku, nema ni daška vetra. Tog dana neće biti oluje u pustinji. Ipak kopaju. Završe jednu jamu i počnu da kopaju drugu. Iscrpljeni, dok podnevno sunce bije u njih, oni nastavljaju da

kopaju. Ceo dan su kopali jame. I baš kako je Jelisej obećao, nigde znaka kiši ili oluji.

I baš kako je Jelisej takođe obećao, voda je došla sledećeg jutra. Voda se pojavila iz Edoma. Ali kako se to moglo dogoditi? Vidiš, dan pre nego što su počeli kopati, negde visoko iznad ravnica Edoma koji se na nekim mestima uzdiže na više od 1.500 metara, počela je da pada kiša. Kilometrима udaljeno, daleko od pogleda izmorenih ljudi koji kopaju, kiša je padala. Suva zemlja visoravni halapljivo je progutala vodu, brzo upijajući svaku kap. Kiša je nastavila da pada. Tlo je uskoro bilo natopljeno te su počele da se formiraju male barice. Kiša je i dalje padala. Bare su se spajale i ubrzo su se formirali mali potočići. Kiša je i dalje padala. Potočić se spojio sa drugim potočićem i formirao se mali potok svega nekoliko centimetara širok. Kiša je i dalje padala. Sada je bilo na stotine malih potoka koji su se spojili u malu reku koja je pravila svoj put do pustinje.

Sve vreme dok su kopali, kiša je padala. Nisu mogli da ga vide, ali spas je već bio na putu. Na kraju dana bili su iscrpljeni, upotrebili su poslednji atom snage, i verovatno poslednje zalihe vode, a moćna reka je krčila put do njih. Uskoro, u ranim jutarnjim satima, stići će do njih.

Da su počeli da kopaju tek kada su ugledali vodu, bilo bi prekasno. Kao i u mnogim poplavama u pustinji, uništavanje bi bilo jedini efekat. Umesto toga, poslušavši Božju zapovest, pripremali su

se za to da Bog obezbedi vodu. Bog vidi od početka do kraja, On vidi ono što mi ne možemo. Treba da Mu verujemo kada nam On daje uputstva. Reći će nam šta da radimo onda kada ne možemo ni da zamislimo šta će da usledi. Da li se nalaziš na mestu kada ne možeš baš da razumeš zašto Bog želi da radiš ono što radiš? Ne brini, On tačno zna svoj plan i uskoro ćeš ga znati i ti. Oni koji čekaju na Gospoda nikada se neće osramotiti.

Sledećeg jutra, voda koja je krenula iz daleka, konačno je stigla do njih. Tekst ide ovako: “voda dođe od puta Edomskoga i zemlja se napuni vode.” Dolina puna praznih jama sada je u potpunosti ispunjena vodom. Bilo je više nego dovoljno vode za ljude i njihove životinje. Možeš da zamisliš koliko su bili uzbuđeni i zahvalni što su poslušali Gospoda. Jame su postale njihov spas. Oni uopšte nisu kopali sopstvene grobove. Razlika između groba i bazena punog vode bila je briga i obećanje neverovatnog Boga. I nekih ludih ljudi koji su odlučili da urade ono što im je Bog rekao.

Priča se ne završava tu. Te jame ispunjene vodom stvorile su neverovatan prizor u ranim jutarnjim satima. Njihov neprijatelj, Moavski kralj, organizovao je svoje snage i bio spreman da napadne tog jutra. Njegovi vojnici su videli refleksiju sunca na vodi i njima je izgledalo kao da je dolina ispunjena krvlju. Zaključili su da je savez tri kralja prekršen, te da su se vojske okrenule jedna protiv druge i pobile se međusobno. Moavska vojska je pojurila prema onome za šta

su mislili da je plen. Zaslepljeni pohlepom, nijedan vojnik nije gubio vreme na to da se naoruža jer su se bojali da ne propuste da pokupe ratni plen mrtve vojske. Strmoglavu su se sjurili u logor naoružanih vojnika, prekasno su shvatili svoju grešku, i tog dana su bili uništeni.

Poslušnost Božjeg naroda Njegovoj zapovesti ne samo da je donela više nego dovoljno vode, nego im je dala uvid u to na koji način je Bog izručio neprijatelje u njihove ruke. Niko nije mogao ni da pretpostavi da će se to dogoditi. Niko, osim Boga.

Kada tražimo Boga, On nam je obećao da će nam se otkriti. Obećao je da će nas voditi. Treba da budemo verni kada On radi, da radimo tačno ono što nam je rekao, na tačno takav način na koji nam je rekao. Bog želi da radi na načine koji ljude navode da Mu se dive. Moramo da prevaziđemo iskušenje da se oslanjamo na svoj razum kada nam Bog da jasne smernice. Kada smo spremni da poslušamo, da Mu potpuno verujemo, On će se proslaviti kroz naše živote. On želi da budemo deo stvari koje samo On može da uradi.

Da li si na mestu gde ti je Bog zapovedio da uradiš nešto što ne razumeš? Ne zaboravi da Njegovi putevi nisu naši putevi. Da li ti je Bog obećao da će te izbaviti? Veruj Mu. Da li verno slušaš njegove zapovesti, a izbavljenje nije ni na vidiku? Želim da te ohrabrim, kiša već pada. U daljini, daleko od tvog pogleda, kiša je već počela da pada. Uskoro će te Bog izbaviti. Napuni dolinu jamama!

Pisma od mog pastora

Na vidljivom mestu moga stola stoje uramljena četiri rukom pisana pisma od mog pastora. Primio sam ih u vreme kada sam bio domar. Iza svake poruke stoji po jedna priča. Ako malo bolje pogledate, primetićete da su neka pisma izgužvana. Na prvi pogled, možete da pomislite da mi se sadržaj pisma nije svideo i da sam ih u besu zgužvao i bacio u kantu za smeće. To ne bi bio pogrešan zaključak. Svako od ovih pisama bio je poziv za buđenje jer me je Bog kroz njih pokušao da nauči šta to znači biti veran.

Moj pastor je imao neverovatnu službu i Bog ga je koristio na predivne načine. Dakle, prirodno je da su rukom pisana pisma od njega bila dragocena svojina. U mom slučaju, međutim, sadržaj svakog od ovih pisama bio je ukor. Danas mi ta pisma služe kao podsetnik da ja služim Isusa i da treba da budem veran u onome što radim.

Dozvolite da vam objasnim. Prvo pismo koje sam primio pisano je hemijskom olovkom na parčetu papira sa žutog držača koji se nalazio na stolu u ostavi domara. U pismu stoji,

“U 12:30 u muškom toaletu bilo je papirnih ubrusa na podu. U 18:15 još uvek su bili na istom mestu. Pobrini se da sve bude tip-top pre nego što odeš.”

Na kraju pisma stajao je potpis mog pastora. Poruku sam našao u nedelju ujutro na svom stolu. Razljutio sam se dok sam čitao, u sebi govoreći “Vidi, ako želiš da smeće bude očišćeno, a ti si ga primetio, zašto ga sam nisi pokupio?” Mislio sam u sebi “Ne sviđa mi se da me neko tretira kao njegovog slugu!” Uzeo sam to pismo zgužvao ga i bacio u smeće.

Onda mi je Gospod progovorio. Setio sam se da sam prethodnog dana primetio te ubruse na podu muškog toaleta. Bio je Petak, a petkom su svi veoma zauzeti u crkvi. Tog dana okupilo se preko hiljadu žena iz ženske službe. Bilo je mnogo posla da bi sve bilo spremno za njih. Došao sam u 6 sati ujutro i non-stop radio dok one oko podneva nisu završile. Moglo je da bude veoma napeto naročito ukoliko zakaže nešto vezano za opremu. Žene su bile divne, imam toliko lepih uspomena na to kako je Bog koristio ovu grupu žena. Bila je privilegija služiti im. Samo, obratitite pažnju da je služba ponekad izazov.

Bio je to jedan od onih dana, kada su sve žene otišle, došlo je moje vreme za ručak. Razmišljao sam o hrani. Upravo sam oprao ruke u kupatilu i pri izlasku sam primetio toalet papir na podu. Sećam se da sam pomislio “treba to odmah da pokupiš.” Takođe se

sećam da sam odbacio tu misao i pomislio “Upravo sam oprao ruke. To je toalet papir na podu kupatila, a ja sam jako gladan. Neću da da pokupim taj prljavi papir. Moraću ponovo da operem ruke, a jako sam gladan. Uradiću to kasnije.”

Tada mi je uskočila veoma jasna misao “Treba to sada da pokupiš. Zaboravićeš kasnije to da uradiš. Osim toga, sada već izgleda loše. Samo uradi.” Nisam uopšte obraćao pažnju na tu misao. Rekao sam sebi “Uradiću to kasnije. Idem da jedem.”

Kasnije sam zaboravio da to pokupim. Verujem da mi je Bog govorio šta da uradim. Nisam poslušao. Dvadeset minuta nakon toga, moj pastor koji je imao mnogo važnijeg posla, došao je i primetio smeće na podu. Mislim da ga je Bog naveo da to primeti da bi me naučio lekciju. Pošto nisam slušao Isusa, On je doveo mog pastora da vidi to smeće na podu i da mi da ohrabrujuću reč u vezi službe.

Shvatio sam da sam uhvaćen. Bio sam ponižen. Gospod mi je rekao šta da uradim, a ja ga nisam poslušao. Bio sam okupiran time da ne isprljam ruke. Kako ću ikada biti delotvoran u službi ako nisam voljan da isprljam ruke? Bio sam više zainteresovan da napunim svoj stomak nego da uradim ono što mi je Isus rekao. Stideo sam se zbog misli koje sam imao o mom pastoru i zbog besa kojeg sam imao. Pokupio sam zgužvano pismo iz kante za otpatke i pokušao sam da ga izravnam na ivici stola.

Voleo bih da kažem da je ovo jedino pismo koje sam primio. Ali nije bilo. Nešto kasnije, dobio sam i drugo pismo. Čekalo me na stolu kada sam se vratio s ručka. U pismu kaže,

“Izgleda da je neko izgubio ručak na terasi.”

Nadam se da neću povrediti ničija osećanja, ali “izgubljeni ručak” je drugi način da se kaže da je neko povraćao. Čim sam pročitao pismo znao sam da se opet isto dogodilo. Dok sam išao na ručak primetio sam da se neko ispovraćao po podu. Upravo sam oprao ruke. Ovo mi je sve zvučalo poznato. Primetio sam nešto što je ličilo na bljuvotinu na zemlji i pomislio sam: “Ovo stvarno izgleda odvratno!” Onda sam pomislio: “Treba to odmah da počistiš jer drugi to ne moraju da vide. Uzmi crevo za vodu i operi to.” Odgovorio sam “Ne, upravo sam oprao ruke i gladan sam. To je odvratna bljuvotina. Želim da idem da jedem. Očistiću to kasnije. Osim toga, nema baš puno ljudi koji se šetaju ovuda petkom popodne. Verovatno to niko neće videti. Čim završim s jelom, očistiću to. Moje prigovore prekinula je veoma jasna misao: “Uradi to sada.” Rekao sam: “Ne.”

Bio sam odsutan oko 45 minuta i kada sam se vratio na stolu me je čekala poruka o “izgubljenom ručku.” Pitao sam Gospoda “Da li je moj pastor izašao iz kancelarije i primetio to onog momenta kada sam ja rekao “Ne”? Shvatio sam da opet nisam poslušao Isusa u onome šta mi je rekao da uradim. Bio sam ponižen. Priznao sam Mu da nisam bio veran. Tražio sam pomoć.

Treće pismo bilo je napisano na parčetu ubrusa iz muškog toaleta. Kaže:

“Treba obratiti pažnju na muški toalet u sali za zajedništvo.”

Ovo pismo sam takođe zgužvao. Bio sam ljut kada sam ga pročitao. Uvek je trebalo obratiti pažnju na muški toalet u sali za zajedništvo. Na imanju smo imali školu, a deci nije bilo dozvoljeno da ulaze u salu za zajedništvo niti u toalet unutar sale za zajedništvo. Veći deo sale korišćen je uveče, a tokom dana je sve bilo zatvoreno.

Nekoliko puta nedeljno bi se desilo da neko ko je imao ključ koristio bi toalet u sali za zajedništvo i ostavio bi otvorena vrata. Školarci bi ušli i napravili veliki nered unutra. Po celom kupatilu bi razbacali papirne ubruse. Siguran sam da su se oni dobro zabavljali, ali za nas je to predstavljalo puno posla. Tog dana, video sam da su spoljna vrata od sale za zajedništvo otvorena i uplašio sam se od pomisli na čega liče toaleti. Ušao sam unutra i otkrio da su neka deca napravila totalan nered u muškom toaletu. Svuda su bili razbacani mokri papirni ubrusi i toalet papir.

Bio sam poprilično frustriran jer kupatila čistimo svaki dan. Već smo ga očistili ujutro, a sada ćemo morati opet. Pomislio sam: “Ako ovo sada očistim ta deca će se nekako vratiti ovde i ponovo će napraviti nered. Zaključaću spoljna vrata sale za zajedništvo i očistiću sve kada se završi škola i deca odu kući.”

Upravo tada, misao mi je pala na pamet: “Treba to sada da očistiš. Neko će možda morati da koristi ovo kupatilo. A svo je u neredu.” Rekao sam: “Svakako niko ne bi trebalo da bude ovde. Ova deca će ga svakako ponovo demolirati. Ne volim da čistim isti nered iznova i iznova. Uradiću to kasnije.” Imao sam veoma jasnu misao: “Uradi to sada” Nisam poslušao.

Kada sam pročitao poruku koju sam našao na mom stolu, tačno sam znao kako kupatilo izgleda. Pastor nije morao da mi to kaže. Isus mi je već rekao, a ja nisam slušao. Zato je poslao mog pastora da me podseti. Kako ću ikada biti efektivan i koristan da služim Isusa kada nisam spreman da očistim isti nered iznova i iznova?

Moj problem je bio što nisam voleo da me tretiraju kao slugu. Priseti se poslovice: “Znaš da si sluga po tome kako reaguješ na to kada te neko tretira kao slugu.” Nisam baš bio sluga. Nije mi bilo po volji da iznova moram da čistim isti nered. Bio sam frustriran zbog onih koji su konstanto ostavljali otključana vrata. U sebi sam smatrao da je moja frustracija opravdana.

Problem je bio u tome što mi je Isus rekao šta da uradim, a ja ga nisam poslušao. Pozvao me je da budem Njegov sluga. Nije mi se baš sviđalo da budem Njegov sluga. Morao sam biti ponižen. Još uvek treba da učim kako da slušam Njegov glas kada mi govori šta da

radim. Pokupio sam pismo iz kante za otpatke i pokušao da ga izravnam.

Četvrto pismo me posramilo mnogo više od prethodnih. Jednog dana sam ga našao na stolu i kada sam ga pročitao, strah je ispunio moje srce. Odmah sam prepoznao pastorov rukopis. Bio je to crtež pisoara u muškom toaletu. Nacrtao je strelu koja pokazuje na jedan od njih i pismo kaže: "Kod ovog pisoara nije ispravno ispiranje."

Plašio sam se najgoreg, jer je postojao samo jedan način da on sazna da ovaj pisoar nije potpuno ispravan. Vidite, znao sam da nešto nije u redu sa tim pisoarom. Problem sam uočio otprilike pre godinu dana. Deo koji je napravljen od metala je počeo da truli i malo po malo se raspadao. Taj deo je zadužen da usmerava vodu uz unutrašnjost pisoara kada se povuče voda. Jednom prilikom dok sam spremao primetio sam da nešto nije uredu sa ispiranjem. Toaleti su bili nekoliko godina stari, tako da potreban deo nisam mogao da zamenim, već da napravim novi.

To bi moglo potrajati, pa sam ga jednostavno rotirao, pa se voda usmeravala opet uz unutrašnjost pisoara. Međutim, ovo sam mogao da uradim još samo nekoliko puta. Dakle, svakih par meseci, taj deo bi se sve više raspadao i ja bih ga svaki put još malo rotirao. Znao sam da ovo neće moći da ide u nedogled ali i dalje nisam imao vremena da pokušam da smislim kako da napravim novi deo.

Došao je dan kada sam rotirao metal na poslednji preostali deo. Imao sam veoma jasnu misao: “Moraš ovo da popraviš sada. Ne možeš više odlagati. Ovo će se raspasti kad sledeća osoba pokuša da povuče vodu, biće vode na sve strane.” Pomislio sam: “Nemam vremena za ovo sada. Uradiću to kasnije.” Pale su mi na pamet reči: “Uradi sada.” Odgovorio sam: “Ne, neću zaboraviti. Uradiću to kasnije.”

Dakle, kada sam video poruku na mom stolu, tačno sam znao šta to znači. Otrčao sam u kupatilo. Stajao sam sa strane pisoara da me voda ne bi isprskala. Mada nisam hteo da otkrijem to, ipak morao sam da povučem vodu da vidim šta će se desiti. Pritisnuo sam ručicu na vodokotliću, voda je izbacila ventil i šiknula otprilike metar-metar i po, po celom kupatilu. Da je bilo ko stajao ispred tog pisoara i povukao vodu, bio bi potpuno mokar!

Popravio sam to istog dana. Nikada nisam pitao mog pastora šta se desilo. Kako je on saznao da nešto nije u redu sa povlačenjem vode kod pisoara? Da li je stajao ispred njega? Da li sam istuširao mog dragog pastora u toaletu, jer nisam poslušao Isusa? Nikada mu to nisam pomenuo.

Mnogo godina kasnije sa omladinom iz te crkve podelio sam poruku o važnosti toga da slušamo Isusa. Moj pastor je takođe bio tamo. Bog me vodio da podelim ovu poruku, ali nisam očekivao da će moj pastor biti među slušaocima. Kada sam saznao da je on tamo,

hteo sam da promenim svoju poruku. Nisam hteo da se prisećam ovih priča u njegovom prisustvu. Bilo me je sramota. Ali iznad svega, nisam želeo da saznam šta se desilo sa tim pisoarom. Gospod mi je rekao da bi trebalo da ispričam ovu priču. Tako sam i uradio.

Naravno, sva deca su pukla od smeha. Na sreću, i moj pastor se smeja od srca. Kada sam ispričao priču o pisoaru, pomenuo sam da nikada nisam saznao da li je pastor dobio tuširanje zbog neispravnog pisoara. Kada sam završio izlaganje, gomila dece se sjurila do pastora i mogao sam da čujem kako ga pitaju: "Da li te je isprskala voda iz pisoara?!?" Kroz smeh im je odgovorio: "Bio sam skroz mokar!"

Šta mislite koja je šansa da baš on bude taj koji će koristiti kupatilo kada se taj deo bude raspao? Bez obzira na to ko je u tom trenutku koristio toalet, ja sam bio odgovoran. Da ponovim, nisam uradio ono što mi je Isus rekao da uradim. Baš sramotno.

Sačuvao sam sva pisma. Služe mi kao svakodnevna opomena da treba da radim ono šta mi Isus kaže. Ako ga slušam, On će mi reći šta da radim. Samo moram to i da uradim.

Veran u malom

Da li je Isus zaista stavio prevaranta i lažova kao glavnog lika u parabolama? Jeste. Ustvari, Isus nam čak tumači značenje parabole, i vrlo nam jasno stavlja do znanja da treba da imitiramo tog čoveka, bar u jednom pogledu. Provokativna priča o nadzorniku koji je krao, zabeležena u Luki 16:1-13, je jedinstvena među parabolama.

Nadzornik je bio odgovoran za bogataševo imanje, ali ga je rasipao. Gospodar je shvatio šta se dešava i rekao mu je da će uskoro biti otpušten. Kada je to čuo, nadzornik je znao da je u nevolji. Nije bio zainteresovan za naporan rad ili da pronade drugi posao, pa je odmah otišao do onih koji su gospodaru dugovali novac. Predložio im je da se nagode. Svakog je pojedinačno pitao koliko novca duguju njegovom gospodaru i tu sumu im je prepолоvio. Na neki način, učinio ih je svojim dužnicima. Kada bude otpušten, možda će mu jedan od njih pomoći. I to je priča.

Nadzornik nije dobro obavljao svoj posao. Bio je lopov i lažov, ipak, Isus je rekao da je bio pohvaljen. Bio je pohvaljen jer je iskoristio trenutnu priliku da bi sebi obezbedio budućnost. Ni iz jednog drugog razloga nije bio pohvaljen. Isus je rekao da su sinovi ovoga veka, barem što se toga tiče, lukaviji u odnosu na sinove

svetlosti. Odnosno, da neznabožci u odnosu na Božju decu bolje znaju da prepoznaju i iskoriste postojeće mogućnosti. Nakon toga, Isus je govorio o još dve lekcije koje možemo videti u paraboli. U kontekstu, pre svega, govorio je o našem odnosu prema novcu, ali se ti principi mogu primeniti i na širi plan.

Kao prvo, Isus je rekao u Luki 16:10-11,

“Ko je veran u malome, i u mnogome je veran, a ko je nepravedan u malome i u mnogome je nepravedan. Ako dakle u nepravednom bogatstvu niste bili verni, ko će vam u istinitom verovati?”

Zapazi da On specifično govori o tome da treba da budemo verni po pitanju novca. Nadzornik u ovoj priči novac koristi da bi sebi obezbedio budućnost. On je to uradio na nemoralan i bezbožan način. Nije zbog toga bio pohvaljen. Pohvaljen je zato što je znao šta se sprema i shodno tome je odreagovao. Isus nas ovde uči da pošto znamo redosled događaja, u skladu sa tim treba i da radimo. Novac koji danas imamo možemo upotrebiti da sakupljamo blago na nebu. Imamo još malo vremena i treba da ga iskoristimo dok još možemo.

Isusovu izjavu “ko je veran u malome i u mnogome je veran,” možemo primeniti na vernost u generalnom smislu. Isus nas uči kako

da prepoznamo vernost. Vernost možemo uočiti u malim stvarima. I to je upravo mesto na kojem ćemo ponekad imati borbu.

Isus će nam dati nešto da radimo. Često to mogu biti stvari koje smatramo da su male ili beznačajne, pogotovo ako tek ulazimo u službu. Možda nećemo biti previše uzbuđeni; ili ako i jesmo, uzbuđenje će brzo splasnuti. Mislimo da smo sposobni da obavljamo neki važniji posao. Međutim, Isus nam za to nije otvorio vrata. Umesto toga, daje nam priliku da naučimo da budemo verni.

Da li ću biti veran u onome šta mi je Bog dao da radim ili ću biti lenj i ometen nečim drugim dok služim? Pavle je pisao slugama u Kološanima 3:23 "I sve što činite, od srca činite kao Gospodu, a ne kao ljudima." Sve treba da radim sa pravim žarom i posvećenošću. Jedini način da to tako bude je da sve radim kao da Gospodu radim. On je jedini koji može da nas inspiriše na takvu predanost.

Ispričaću vam još jednu priču iz mog života. Jednog dana dok sam bio domar spremao sam muški toalet. Pošto sam čistio deo iza wc šolje, mogao sam da vidim iz ugla iz kojeg niko drugi ne bi gledao. Primetio sam prljavštinu na mestu koje se inače ne vidi. Prljavština se uvukla u ugao između držača pregrade i zida. Bilo je očigledno da ovo mesto niko neće videti, jer bilo je tako prljavo kao da nikada nije bilo očišćeno. Izgledalo je odvratno.

Pomislio sam: "Stvarno bi trebalo da očistiš to." Na teži način sam naučio da prepoznam kada mi Bog govori. Odgovorio sam: "Gospode,

ovo niko nikada neće videti. Ja ovo nikada nisam video, a ja sam domar. “Gospod mi je odgovorio: “Ja vidim to mesto. Zato sam ti ga i pokazao. Želim da ga očistiš. Da li radiš za svog pastora ili za mene?” Očistio sam to mesto.

Za koga ti radiš? Kome služiš? Možda ću biti iskušán da pomislim; ako budem dobio neki važan posao, onda ću možda biti verniji. Međutim, prema Isusovim rečima, to nije istina. Veran u malome, i u mnogome je veran. Kako služiš kada te niko ne gleda? Posmatrao sam neke koji su se u jednom trenutku jedva pomerali, a kad su videli da je pastor u blizini, u istom momentu su se bacili na posao. To stvarno ne bi trebalo da bude tako ako služimo Isusa. On je uvek u blizini.

Pavle je pisao Timoteju o đakonima i njihovoj službi u 1 Timoteju 3:10

“A i ovi da se najpre okušaju, pa onda služe ako su bez mane.”

Kao što znate, reč “đakon” znači “sluga”. Sluge prvo moraju biti testirane. Kroz kakvu vrstu testiranja treba da prođu? Rekao bih da je vernost najvažniji aspekt službe. Da li će biti verni? Kako to možemo da znamo? Dajte im nešto da rade i vidite da li će to da urade. Stavite ih na probu. Bog me je odavno stavio na probu i još uvek sam na probi!

Druga lekcija koju nas Isus uči u paraboli nalazi se u Luki 16:12

“I ako u tuđem niste bili verni, ko će vam dati vaše?”

Ovo je retoričko pitanje. Pitanje je postavljeno, a odgovor se podrazumeva. Pitanje je postavljeno da bi slušaoca navelo na razmišljanje o odgovoru. Koji je odgovor na pitanje koje je Isus ovde postavio? Ako nisam veran sa onim što pripada nekom drugom, ko će mi dati ono što je moje? Nisam se pokazao vernim.

Da li imaš želju da služiš Gospoda? Da li želiš da Ga proslaviš? Da li želiš da pomažeš ljudima? Da li želiš da im pomogneš da duhovno rastu? Sve su to dobre želje. Da li već radiš te stvari? Da li sada služiš Gospodu? Najverovatnije već služiš u nečijoj službi.

Većina od nas će ceo svoj vek verno služiti u službi koju vodi neko drugi. Nema mnogo onih koji su pozvani da budu pastori ili vođe službe. Većina od nas će provesti radosno svoj život podržavajući službe drugih.

Primetio sam da neki nisu baš presretni sa tom idejom. Oni žele svoju službu. Pavle je napisao u 1 Timoteju 3:1 da oni koji žele da budu vođe oni žele dobro delo. Sama po sebi, želja nije loša stvar. Stvar je u tome da treba da naučimo da budemo verni i da to pokažemo na delu. Učimo se vernosti služeći u službi koja pripada nekom drugom.

Služba nikada nije moja. Nije moj biblijski čas, moja crkva, moj program ili moje bilo šta. To je Božje. Nikada to ne treba da zaboravim. Služeći drugoga u njihovoj službi je način da se pomenuti koncept ugradi u naš um.

Nekada ti se neće svideti način na koji vođa nešto radi. Možda ćeš reći "Da sam ja glavni, ja ne bih tako radio." Tada možemo biti iskušani da se žalimo, da postanemo lenji ili da nas to omete u onome što radimo. Ili nešto još gore. U takvim trenucima treba da vežbamo sebe u podsećanju da je služba Božja i da mi Njega služimo. To možda zvuči previše očigledno, ali služeći nekog drugog je najbolji način da naučiš kako da ne služiš sebe.

Prirodno je da želimo služiti sebi i tražiti ono što nama odgovara. Svi se borimo sa tim. Treba da dopustimo Božjem Duhu da menja naš način razmišljanja i da nam da novi um. Uzmi u obzir šta je apostol Pavle napisao o tome u Filipljanima 2:3-5

"Ništa ne činite za prkos ili za praznu slavu, nego poniznost neka čini da smatrate druge većim od sebe. I svaki od vas umesto da gleda samo svoju korist, neka uzme u obzir i tuđu korist, imajući među sobom one osećaje koji behu u Isusu Hristu."

Treba nam ponizan um, jer u suprotnom nikada nećemo biti u stanju da druge stavimo na prvo mesto. Srećom, Isus nam daje novi um. Možemo usvojiti Njegov način razmišljanja. Pavle nastavlja da piše o tome kako je Isus sebe ispraznio i ponizio se sve do smrti na krstu.

Isus je bio sluga. To je bio deo Njegove prirode, Njegove suštine. Tako i mi treba da usvojimo istu poniznost uma kao što je imao i naš Spasitelj.

Međutim, često to ne uradimo; čak ni oni koji služe. Čak ni oni koji su putovali i služili sa Pavlom. Pogledaj nekoliko stihova dalje u istom poglavlju u Filipljanima i čitaj šta Pavle kaže:

“Nadam se u Gospoda Isusa da ću uskoro poslati k vama Timoteja, da se i ja sam ohrabrim razabravši kako ste vi. Ja nikoga nemam ovde koji bi delio moje osećaje i koji bi se iskreno brinuo za vas, jer svi svoju korist traže, a ne korist Isusa Hrista. Vi znate da je on okušan na delu, jer se posveti sa mnom službi jevandjelja, kao dete s ocem svojim.”

Da li ste primetili da je Pavle napisao da nije imao nikoga drugoga od poverenja da im ga pošalje? Pavla i njegove pratiocce često doživljavam kao Super Sluge. Uvek su bili posvećeni i nikad se nisu kompromitovali. Međutim, to nije bilo tako. Zamišljao sam da Pavle u glavi ima listu onih koje bi mogao da pošalje u Filipe. Nije ga teško zamisliti kako prelistava spisak “Ne, ne mogu njega da pošaljem. Nije se baš pokazao kada sam ga poslednji put negde poslao.” ili “Ne mogu njega da pošaljem, stvarano izgleda da mu je od svega najbitnije koliko će biti plaćen.” Ili: “On voli da bude u centru pažnje. Iskoristiće ove ljude.”

Kako je Pavle razmišljao o tome, ostala mu je samo jedna osoba koju može da pošalje. Timoteja. Pogledajte šta je rekao o njemu:

“...znate da je on okušan na delu, jer se posveti sa mnom službi jevandjelja, kao dete s ocem svojim.”

Pavle je znao šta će Timotej uraditi kada bude sam, jer je znao šta je Timotej radio kada je bio sa njim. Timotej je znao da služba nije njegova. Nije tražio svoje. Neki drugi to još uvek nisu naučili, te nisu stekli Pavlovo poverenje. Nisu bili verni kada su bili sa njim, pa kako da im poveri službu da je obavljaju sami?

Ako želiš da ti Bog da više prilika da služiš, onda budi veran u onome što ti je dao sada. Ako želiš da ti Bog da službu koju ćeš ti voditi, onda budi veran dok služiš u službi nekog drugog; jer služba nikada nije naša! Ako ne mogu da se podredim Gospodu služeći nekog drugog, onda nisam istinski naučio da je služba Božja, a ne čovekova.

Ovo mesto gde nas Pavle ohrabruje da svoj posao radimo od srca, kao Gospodu zaista može da nam pomogne. Neki od Pavlovih prijatelja su tražili svoje, a ne ono što Isus želi. Treba da nam je jasno da služba uvek pripada Gospodu. Ako se boriš sa ovim, predaj se. Drži svoje oči na Isusu. On je glava crkvi. Ono što radiš, radi za Njega. Veruj mu i daj sve od sebe. Služi ga verno, celim svojim srcem, šta god ti je dao da radiš. Nećeš zažaliti.

Bog neće zaboraviti

Da li ste ikada želeli da odustanete od svega? Da li ste se ikada zapitali “Zašto ja sve ovo radim? Da li je ovo uopšte vredno truda?” Čak i oni koji su verni i koji su naučili svoju lekciju, i oni nekada posustanu. Možemo se zapitati čemu sve te godine verne službe? Za koga je sve to bilo? U čemu je svrha?

U sred naše vernosti službi može nam se desiti da iz vida izgubimo širu sliku. To se vrlo lako može desiti. Pisac poslanice Jevrejima u 6 poglavlju u 10 stihu podseća nas da ako i mi izgubimo iz vida širu sliku, Bog nikada neće. On piše:

“Jer Bog nije nepravedan da zaboravi trud vaš i ljubav koju pokazaste za ime njegovo, posluživši i još dalje služeći svetima.”

Pisac nas podseća da Bog neće zaboraviti šta smo radili pre i šta radimo sada. Ponekad ipak, osećamo kao da nas je Bog napustio. Verno smo radili ono što nam je rekao da radimo, ali naše okolnosti nam govore da nas je Bog zaboravio. Ovo se dogodilo i velikim Biblijskim herojima.

Ilija je ušao u dvor zlog kralja Ahaba i objavio da u zemlji neće biti kiše dok on ne kaže. Prilično hrabar potez. Siguran sam da su se Ahab i njegovi saradnici na početku rugali Iliji govoreći: „Kako da ne!

Kiša neće padati dok ti to ne kažeš! Ha ha!“ Ali kada je zemlju zadesila suša tokom kišne sezone, pa i naredne godine, Ilija postaje državni neprijatelj broj jedan. Progoniće ga.

Ali je Bog imao plan da se brine o njemu. Poslao je Iliju da se sakrije kod potoka Horat i obećao mu je da će poslati gavrane da mu donesu hranu. Na početku mora da je bilo prilično uzbuđljivo. Zauzeo se za Boga u kraljevom dvoru. Bog je odgovarao na njegovu molitvu, nije bilo kiše. Pio je iz potoka i jeo je ono što su mu ptice donele.

Ali u nekom trenutku uzbuđenje moralo da splasne. Ista suša koju je Bog dao da bi privukao pažnju naroda, takođe je uticala i na Iliju. Potok iz kog je pio postajao je sve manji i manji. Ako kiša ne padne, potok će uskoro presušiti. Pitam se da li je napravio malu branu da zadrži ono malo vode što je preostalo. Na kraju, voda će prestati da teče i ostaće samo blatnjave barice. Pitam se o čemu je razmišljao kada se saginjao da pije vodu. Da li si ikada pio vodu iz blatnjave bare?

Takođe sam se pitao kakvu hranu su mu donosile ptice. Siguran sam da nisu skoknule do neke pekare i donele mu burek sa mesom. Da li ste nekad videli kako ptice jedu i kako hrane svoje ptiće? To baš i nije najlepší prizor, zar ne? Da li si nekad video kako ptice komadaju neku životinju koju je pregazio auto? Suša je još trajala, šta su mu ptice donosile? Biblija nam kaže da su donele hleb i meso. Ali ne kaže kakav hleb i kakvo meso i u kojem stanju je bila ta

hrana. Pije vodu iz bare i jede ono što mu ptice donesu. Njegova prvobitna zadivljenost načinom na koji se Bog brine za njega pretvorila se u strah, u iščekivanje nesreće.

Dok čitamo priču, jednostavno kaže: „Potok je presušio.“ Ne kaže da je Bog prethodno upozorio Iliju. Ne kaže da je ponovo bio ohrabren rečima: „Ne brini. Znam šta radim. Imam plan. Ovo će uslediti.“ Tišina. Bog mu ništa nije rekao. Ilija je samo posmatrao kako potok presušuje. Polako ali sigurno, malo po malo, voda je prestala da teče. Da li je počeo da se pita da li ga je Bog zaboravio?

Da li ste ikada prošli kroz nešto slično? Uradio si ono što ti je Bog rekao da uradiš. Bilo je uzbuđljivo, ali je uzbuđenje prestalo i izgledalo je kao da je Bog zaboravio na tebe. Da li si ikada pomislio, „Da li sam nešto propustio? Da li zaista radim ono što mi je Bog rekao? Gde je On sada?“

Ne znamo o čemu je Ilija razmišljao. Nije nam rekao. Nema sumnje da je bio pravi izazov za Iliju kada je njegov jedini izvor vode presušio pred njegovim očima. Bog mu nije govorio i vodio ga do sledećeg koraka dok potok nije presušio. Ovakva vremena testiraju našu vernost. Da li ćemo odustati? Ilija mora da je odahnuo kad mu je Bog progovorio i rekao mu da je zapovedio jednoj udovici da se brine o njemu. Bog ga je poslao u grad u kome ona živi da je nađe. Do sada je jeo ono što su mu ptice donele, ali sada ga je očekivalo kuvano jelo.

Da sam to bio ja, zamišljao bih miris svežeg hleba. Rekao bih, „Hvala ti Gospode što ćeš mi obezbediti hranu kroz ovu udovicu!“

Kada je Ilija stigao u grad, odmah se sreo sa udovicom. To je ona?!? Bog ga je doveo direktno do nje! Ona sakuplja drva. Sprema se da kuva! Bio bih jako uzbuđen. Verovatno ima svega u svojoj kući. To je ona!

Ilija joj prilazi i traži čašu vode. Koliko je samo bio žedan. Njegov potok je presušio. Cela zemlja pati. On pati. Sada je njegovo oslobođenje na vidiku. Donela mu je čašu vode. Kako li ga je to samo osvežilo. Bog je obezbedio! Nema više vode iz bara i hrane koje su donosile ptice.

Tražio je od nje malo hleba. Slušaj njen odgovor:

„Živ je Gospod, Bog tvoj! Nema ničega pečenoga kod sebe, imam samo grst brašna u jednom loncu i malo ulja u jednom krčagu, i evo kupim drva pa idem da zgotovim to za sebe i za sina svoga; ješćemo a posle ćemo umreti.“

Šta bi ti pomislio u tom trenutku? Ja bih pomislio, “Bože poslao si me udovici koja nema hrane?!? Sakuplja drva da bi jela i posle umrla! Šta radiš sa mojim životom?!?” Sada se vraćamo na priču iz Biblije. Ponekad možemo da čitamo o ovim događajima, a da ne uvidimo da se tu radi o pravim ljudima koji su stvarno proživeli ove stvari. Ovo se zaista dogodilo. Ilija je bio čovek poput nas.

Da li ste ikada imali nadu da će Bog da radi na određeni način samo da bi shvatili da On ne radi baš ono što ste vi zamislili? To nikada nije lako. U Poslovicama 13:12 kaže, “Odložena nada srce mori...” Možete li da zamislite da gledate kako potok presušuje, da se molite i tražite da vas Bog vodi? Ne dobijate uputstva dok potok ne presuši i onda vas Bog vodi do udovice koja pravi njen poslednji obrok da bi ona i njen sin nakon toga umrli.

Ne čitamo o tome da je to za Iliju bio problem, da ga je to mučilo. Možda i jeste, a možda i nije. A ja? Ti? Da li se borimo hvatajući se u koštac sa Božjim planom? Razočarao te? Uradio si upravo ono što ti je rekao ali stvari ne izgledaju baš dobro za tebe.

Bog nije zaboravio Iliju, niti je tebe zaboravio. Pre nego što je Bog pustio kišu na zemlju, koristio je tu “poslednju večeru” da bi nahranio udovicu, njenog sina i Iliju. Nikada nisu imali dovoljno hrane da naprave više od jednog obroka. Dakle, u jednom trenutku su jeli samo jedan obrok, baš koliko im je bilo potrebno. Bog se brinuo o Ilijinim potrebama kroz udovicu koja samo što nije umrla.

Bog ne može da te zaboravi jer On nije nepravedan. Bog nagrađuje one koji Ga traže. On tačno zna gde si. On te je tamo poslao. Nije te zaboravio. On zna šta ti radiš za Njegov narod. I on zna da to radiš za Njega. On nije mogao da te zaboravi!

Pisac poslanice Jevrejima nastavlja da govori u 12 stihu,

“...tako da ne budete lenji, nego da se ugledate na one koji verom i postojanošću nasleđuju obećanja.”

Da bismo izdržali do kraja potrebni su nam vera i strpljenje. Mnogo puta naša vera je jaka. Znamo šta nam je Bog rekao da radimo, i mi to verno činimo. Kako vreme prolazi, sve više nam treba strpljenja. Potreba za strpljenjem se javlja kada stvari krenu nizbrdo, ne izgledaju baš obećavajuće. Tada svoje strpljenje stavljamo u praksu i podsetimo se na ono što nam je Bog rekao. I nastavljamo da radimo, onako kako nam je rekao da radimo sve dok nam jasno ne kaže da radimo nešto drugo.

Nemoj da odustaneš. Prerano je. Nastavi da radiš to što ti je rekao da radiš. Neće te izneveriti i nije te zaboravio. Naravno, Bog nas može uputiti da služimo na nekom drugom mestu. Ako te usmerava da pređeš na nešto drugo, na neko drugo mesto, onda idi. Ali, većinu vremena, ne treba nam nova služba već više strpljenja.

Pisac poslanice Jevrejima nam kaže da se “ugledate na one koji verom i postojanošću nasleđuju obećanja.” Imamo mnogo primera muškaraca i žena koji su nastavili da budu verni kroz “mnoge opasnosti, muke i zamke” i našli su Božju divnu milost.

U Novom Zavetu, ima nekoliko vernih slugu na koje možemo da se ugledamo: Pavle, Timotej, Tihik, Epafras, Onezim i Sila. Pomisli

koliko puta je samo Pavle bio u iskušenju da odustane. Seti se u 2 Timoteju 4:9-16, nije li on opisao kako se usamljeno osećao? Dima je napustio i njega i rad. Neki su otišli na različita misijska polja. Samo je Luka bio sa njim. On čak kaže u 2 Timoteju 4:16-17:

“U prvoj mojoj odbrani niko mi ne pomože, nego me svi napustiše. Da im se to ne uračuna! Ali Gospod bi sa mnom...”

Svi su ga ostavili! To je teško zamisliti. Koliko njih je od onih koji su ga ostavili došlo do Hrista kroz njegovu službu. Da bi ga na kraju napustili u vreme potrebe. Ali je Gospod bio sa njim. Pavle je pronašao Boga, kada nije mogao naći nikog drugog. Bog ga nije napustio. Isus je bio tamo i bio sa njim u svemu što je prošao.

Već smo pričali o Timoteju u prethodnom poglavlju. Šta je sa imenima koja nam nisu poznata? Pavle je za Epafrasa rekao da je verni sluga u Kološanima 1:7. U poslanici Filemonu 23, takođe ga je nazvao sužnjem u zatvoru. Verni sluga je postao neko ko je bio u zatvoru sa Pavlom! Ponekad se to desi. Činiti Božju volju uključuje žrtvu i patnju.

Ko je Tihik? On je pomenut na nekoliko mesta u Pavlovim pismima. Pavle ga naziva vernim slugom u Efežanima 6:21 i Kološanima 4:7. Uvek je bio na misijskom polju kada čitamo o njemu. U Delima apostolskim 20 vidimo da je Tihik putovao sa Pavlom u Jerusalim. On je bio čovek na koga je Pavle mogao računati da će preneti njegovu poruku crkvi. Slao je Tihika po celom Rimskom

carstvu! U poslanici Kološanima 4:9 čitamo da je Onezim bio verni brat koji je bio od pomoći Pavlu u službi. Ne znamo mnogo o njemu osim da mu je Pavle poverio da tačno izveštava crkvu o onome šta Bog radi. Naravno, tu je i Sila. O njemu znamo nešto više. Njegovo ime se pojavljuje i u formi latinskog jezika, Silvanus. Petar ga je smatrao vernim bratom, čitamo i o tome u 1 Petrovoj 5:12. On je bio Pavlov saputnik. On je veliki primer koji možemo slediti. Sećaš se kada su on i Pavle dobili batine u Filipima i strpali su ih u zatvor? Oko ponoći, dok su pevali pesme slavljenja Bogu, zemlja se zatresla, vrata zatvora su se otvorila, i njihovi okovi su spali. Poznata vam je priča. Tamničar i cela njegova porodica su se obratili. On je veliki primer čoveka koji je kroz veru i strpljenje nasledio obećanja.

Bog radi u našim životima i mi učimo naše lekcije o vernosti. Kroz delovanje Duha mi postajemo verni. Obavljamo Božji posao sa radošću. Ljudi su blagoslovljeni. Bog je blagoslovljen. Ali kako vreme teče, dani se pretvaraju u sedmice, sedmice u godine, suočavamo se sa novim izazovima. Potrebna nam je vernost na duge staze. Treba da budemo istrajni u tome da dugo radimo istu stvar. Treba da ostanemo predani tome šta radimo. Sećate se poruke vernih? Oni će naslediti obećanja. Neka nam Gospod pomogne da budemo verni, da završimo našu trku i čujemo te reči: "Dobro slugo dobri i verni. Uđi u radost gospodara svoga!"